

Arrest

**nr. 260 331 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 juli 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 maart 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 oktober 2020, op 18 januari 2021 en op 3 maart 2021.

1.3. Op 25 maart 2021 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Arabisch soennitische moslim te zijn geboren in Basra (Zuid-Irak) op 3 oktober 1992. U woonde sinds uw geboorte in Zubair (Basra, Zuid-Irak), samen met uw ouders, broer M.(...) en zus S.(...). U ging naar school tot het zesde middelbaar en kluste bij uw vader die mecanicien en autohandelaar was. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

Op 2 oktober 2014 werd u na een bezoek met u vrienden aan een koffieshop ontvoerd door onbekenden. U werd bewusteloos geslagen en wanneer u wakker werd, bevond u zich in een vreemde kamer. U werd voor een week lang mishandeld door drie gemaskerde personen. Zij ondervroegen u over de indeling van uw huis en de plaats waar uw vader zijn geld bewaarde; zij waren namelijk uit op het leegroven van uw huis. U gaf eerst niet toe, maar na enkele dagen van mishandeling biechtte u alles op aan uw ontvoerders. Zij sloegen u weerom bewusteloos en u wanneer u opnieuw wakker werd, bevond u zich in het ziekenhuis. Bleek dat de politie u gevonden had en u naar het ziekenhuis overgebracht hadden. U verbleef er vervolgens een maand. U werd tijdens deze periode ondervraagd door de politie en u vertelde hun over uw ontvoering. Wanneer u ontslagen werd uit het ziekenhuis werd u naar het politiekantoor gevoerd. Hier kreeg u te horen dat uw hele familie vermoord was en dat uw huis leeggeroofd en deels afgebrand was. U vermoedt dat deze daden verricht werden door het Al Mahdi leger. U vroeg aan de politie – desondanks het feit dat uw huis afgesloten was- of u alsnog eens mocht gaan kijken, waarop u vervolgens een taxi nam naar en de gevel van uw woning vanop een afstand bekeek. U kwam toen ook twee oude bekenden tegen op straat. Desondanks het feit dat zij afwisten van het overlijden van uw familie konden zij u geen verdere informatie geven over wat er precies gebeurd was noch wie achter deze moorden zat. Dit gold ook voor de politie. De taxi bracht u na de observatie van uw huis terug naar het politiekantoor. Van hieruit contacteerde de politie een vriend van uw vader, hij kwam u halen en nam u mee naar zijn huis. Ook deze vriend kende geen verdere details van wat er gebeurd was. U verbleef nog een week bij hem. Hij regelde uw papieren en hielp uw tocht voor te bereiden uit Irak.

U ging rond november 2014 met een smokkelaar naar de Koerdisch Autonome Regio (KAR). Van daaruit stak u de grens over naar Turkije. Daar verbleef u ongeveer een halfjaar om vervolgens de boot te nemen naar Griekenland. Tijdens deze boottocht verloor u uw zak met al uw originele documenten. In Griekenland verbleef u twee maanden alvorens te voet, via de Balkanroute, naar Oostenrijk te gaan. U vroeg er om internationale bescherming rond juli 2015. Uw verzoek werd geweigerd en u diende hiertegen beroep in. Uw beroep werd geweigerd en u besloot naar België te komen. U vroeg internationale bescherming in België op 8 juli 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Iraakse identiteitskaart (kopie), Iraaks nationaliteitsbewijs (kopie), medische rapporten van België en Irak (kopieën), overlijdensaktes van uw moeder, vader, zus en broer (kopieën), incidentenrapport Irak (kopie) en uw uitwijzing van Oostenrijk (kopie). Later stuurde uw advocaat nog volgende documenten door via mail: een foto van uw facebookprofiel en uw medisch dossier van België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.

Uit uw verklaringen en stukken toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat u kampt met psychologische problemen (zie CGVS1, p. 4 & CGVS2, p. 1 + psychologische attesten in groene map). U blijkt te kampen met angststoornissen, vermoeidheid, depressie en geïsoleerde gedrag en te lijden aan slapeloosheid. U gaat hiervoor in België frequent naar de psycholoog en krijgt antidepressiva en slaappillen voorgeschreven. Dat u in een dermate moeilijke mentale toestand zou verkeren, waardoor het standaardprocedureverloop in het gedrang komt, werd niet aangetoond. U bleek wel degelijk in staat

deel te nemen aan de persoonlijke onderhouden die plaatsvonden op het Commissariaat-generaal (CGVS) en hierbij op coherente wijze uw relaas uit de doeken te doen. U haalde evenwel doorheen het gehoor aan het bij momenten moeilijk te hebben en emotioneel te zijn (CGVS1, p. 8, p. 19, p. 27, CGVS2, p. 8). De protection officer toonde begrip voor uw emotionele toestand en informeerde voorts naar uw welzijn (CGVS1, p. 17, CGVS2, p. 1). U werd ook gewezen op de mogelijkheid dat u, indien u hieraan nood had, zelf om een pauze kon vragen (CGVS1, p. 2-3). Tijdens het tweede gehoor gaf u aan problemen te hebben met de tolk. Los van het feit dat deze tolk het Arabisch machtig was – de taal die u als taal voor uw procedure had gekozen - sprak werd er toch besloten het gehoor stil te leggen. Het gehoor werd op een ander moment verdergezet, in het bijzijn van een andere tolk (CGVS2, p. 11 en CGVS3). Op het einde van het eerste en derde persoonlijk onderhoud werd u expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én werd u gevraagd of u de tolk en de vragen goed begrepen had. U antwoordde telkens affirmatief (CGVS1, p. 28 & CGVS2, p. 20 & CGVS3, p. 7). Mede door bovenvermelde maatregelen werd u de mogelijkheid geboden uw relaas op een omstandige wijze uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven, dit gelet op onderstaande vaststellingen.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd,

achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie CGVS1 p. 3), blijkt uit de elementen van uw administratief dossier duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Dient immers allereerst te worden opgemerkt dat de verklaringen die u aflegde voor de Belgische asielinstanties geenszins stroken met de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Oostenrijkse asielinstanties aflegde, en dit aangaande verschillende essentiële elementen. Zo blijkt u twee totaal verschillende verhalen te hebben verteld. Daarnaast legde u ook geen enkel tastbaar begin van bewijs voor ter staving van uw verklaringen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit wist voor te leggen. Bovendien bleken uw verklaringen ter staving voor uw onvermogen hiertoe niet éénsluidend. U stelde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u uw originele documenten, i.c. uw Iraakse identiteitskaart en uw Iraaks nationaliteitsbewijs, meenam uit Irak maar dat deze verloren zijn gegaan in Turkije. Zo diende u alles in de zee te gooien op weg naar Griekenland (CGVS1, p. 12). Dit strookt evenwel niet met de informatie in uw Oostenrijks asiële dossier. Daar verklaarde u al bovengenoemde identiteitsdocumenten achtergelaten te hebben bij u thuis in Irak. U verklaarde er toen wel met uw Iraaks paspoort gereisd te hebben, maar dit document zou u verloren zijn in Turkije (Zie Oostenrijk, p. 5). Dat u wel kopieën voorlegde van uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart, en dit zowel Oostenrijk alsook België, volstaat niet. Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat aan kopieën, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. De authenticiteit van deze stukken kan op geen enkele manier worden nagegaan. Bovendien kan het feit dat u deze kopieën voorlegde geenszins uw ongerijmde verklaringen aangaande uw onvermogen de originelen voor te leggen, vergoelijken. Het aantonen van de identiteit is nochtans van essentieel belang binnen de procedure 'internationale bescherming'. Uw nalatigheid enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande uw identiteit én het feit dat u zichzelf tegenspreekt over de reden waarom u hiertoe niet in staat bent, doet dan ook ten zeerste vermoeden dat u moedwillig uw documenten achterhoudt om zo belangrijke informatie te verbergen. Dat u tevens in Oostenrijk wél in staat was een kopie van de voedselrantsoenkaart van uw familie voor te leggen, terwijl u dit document dan weer niet voorlegde bij de Belgische asielinstanties, doet - het feit terzijde gelaten dat ook van dit document de authenticiteit niet kan worden nagegaan - bijkomend vermoeden dat u ook aangaande uw familiesamenstelling - de voedselrantsoenkaart geeft immers de familiesamenstelling weer - bepaalde informatie wenste achter te houden.

Het vermoeden dat u relevante informatie aangaande uw identiteit alsook uw familiesamenstelling achterhoudt, blijkt eens te meer uit volgende.

Zo blijken ook uw verklaringen aangaande uw etniciteit niet éénvoudig. Zo verklaarde u ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties van sjiiitische origine te zijn, waar u ten aanzien van de Belgische instanties dan weer verklaarde een soenniet te zijn (CGVS1, p. 6). Tijdens uw persoonlijke onderhouden in België linkte u bovendien uw problemen hoofdzakelijk aan uw etnie én u stelde uitdrukkelijk dat soennieten gevisieerd worden in het Zuiden van Irak (CGVS1, p. 9 & p. 27). In Oostenrijk haalde u dit op geen enkel moment aan.

Ook aangaande uw familie heeft u ongerijmde verklaringen afgelegd, en dit zowel wat betreft de samenstelling alsook aangaande hun huidige situatie en verblijfplaats. Waar u in Oostenrijk met geen woord repte over het overlijden van/moord op uw familie haalde u in het kader van uw verzoek voor de Belgische asielinstanties dan weer aan dat deze triestige gebeurtenis net de kern van uw vluchtrelaas betreft. In Oostenrijk verklaarde u dat uw vader moeder, vier broers en drie zussen springlevend en woonachtig zijn in Irak. Tijdens uw onderhoud bij het CGVS verklaarde u bovendien slechts één broer en één zus te hebben. Ook wat betreft de rest van uw familie waren uw verklaringen doorspekt met flagrante tegenstrijdigheden. In Oostenrijk verklaarde u nog vijf ooms en vijf tantes te hebben die allemaal woonachtig zijn in Basra. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u dan weer aan nog slechts één enkele tante te hebben in Irak, doch u onderhoudt geen contact met haar, zo beweerde u (CGVS1, p. 9).

Naast uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen én het feit dat u ook aangaande essentiële persoons- en familiegegevens ongerijmde verklaringen aflegde, bleken ook

uw verklaringen, afgelegd bij de Belgische asielinstanties, aangaande de problemen die u zou hebben gekend en de redenen voor uw vlucht uit Irak, geenszins te stroken met hetgeen u voor de Oostenrijkse asielinstanties verklaarde. .

Zo verklaarde u voor de Belgische asielinstanties dat u uw land diende te verlaten nadat u ontvoerd en uw familie vermoord werd. U vermoedde dat het Al Mahdi-leger achter al deze daden zat (CGVS1, p. 18). Nog volgens uw verklaringen bij het CGVS bleek u Irak illegaal verlaten te hebben met een smokkelaar via de Koerdisch Autonome Regio (KAR- Noord-Irak) (CGVS1, p. 14). Ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties liet u een compleet ander verhaal optekenen. Daar verklaarde u dat u Irak diende te verlaten omwille van het feit dat u homoseksueel bent en een relatie had met een man. U stelde verder dat u stiekem getrouwd was met deze man. Daar dit niet door de vingers gezien zou worden, zou u Irak verlaten hebben (zie Oostenrijks dossier, p. 9). Nog volgens uw verklaringen voor de Oostenrijkse asielinstanties zou u het land verlaten hebben op legale wijze en u verklaarde te zijn vertrokken vanuit Basra (Zuid-Irak) naar Turkije (zie Oostenrijks dossier, p. 9).

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat het volstrekt onduidelijk wie u precies bent en waarom u uw land heeft verlaten. Dat u aldus, zoals u thans beweert, gevlucht bent naar aanleiding van uw ontvoering en de moord op uw familie kan niet worden aangenomen.

Dat u doelbewust de waarheid probeert achter te houden blijkt voorts eens te meer uit het volgende. U in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud gevraagd of u in Oostenrijk hetzelfde vertelde als wat u voor de Belgische asielinstanties verklaarde, stelde u van wel. U gaf wel aan dat uw gehoor bij de Oostenrijkse asielinstanties alles behalve goed verlopen was. U verklaarde geen vlot gehoor gehad te hebben in Oostenrijk daar u de tolk niet goed verstond. U claimde ook niet alles te hebben kunnen vertellen en geweigerd te zijn geweest omwille van uw weigering verder te werken met de tolk toen (CGVS1, p. 16).

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS werden de verklaringen die aflegde tijdens uw voorgaande persoonlijke onderhouds bij het CGVS nauwgezet herhaald en u werd gevraagd of deze correct waren. U antwoordde affirmatief (CGVS3, p. 3). U haalde toen ook nogmaals aan exact hetzelfde verteld te hebben in Oostenrijk en verwees nogmaals naar de problemen die in Oostenrijk kende met de tolk (CGVS3, p. 3). Uit uw Oostenrijks asiëldossier blijkt niet alleen dat u, en dit in tegenstelling tot wat u voor het CGVS beweerde, niet hetzelfde verhaal vluchtrelaas naar voren bracht in Oostenrijk – u haalde er een compleet andere verhaal aan (zie supra) – doch eveneens dat er van de beweerde tolkenproblemen geen sprake is. U in Oostenrijk, in het kader van uw tweede (grote) onderhoud, gevraagd of u de tolk goed verstond bevestigde u dit zelfs uitdrukkelijk. U voorts nog expliciet gevraagd of u alles begrepen en gepolst of u problemen ondervonden had, dan wel bijkomend nog bepaalde elementen wilde aanbrengen of toevoegen, bevestigde u dat alles goed verlopen was en bleken er geen elementen te zijn die u nog wilde toevoegen. Nergens uit uw Oostenrijks dossier lijken er zich aldus problemen te hebben voorgedaan tijdens uw onderhoud(en) en blijkt dat u wel degelijk de kans kreeg uw relaas uitgebreid uit de doeken te doen (zie Oostenrijks dossier p. 5, p.19 en volledig persoonlijk onderhoud). U blijkt dus niet alleen aangaande uw persoonsgegevens, familiale situatie en uw asielrelaas bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd, ook omtrent het verloop van uw procedure internationale bescherming in Oostenrijk poogde u de Belgische asielinstanties iets op de mouw te spelden. Het mag duidelijk zijn dat dergelijk gedrag uw geloofwaardigheid geenszins ten goede komt.

Nadat u in het kader van uw derde persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met de veelheid aan flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd in Oostenrijk en België (zie supra), gooide u het dan plots over een andere boeg. In tegenstelling tot uw eerdere herhaaldelijke bewering dat u in Oostenrijk hetzelfde vertelde als voor de Belgische asielinstanties, klonk het plots dat **een deel** van hetgeen u in Oostenrijk verklaarde correct was, met name het feit dat u homoseksueel zou zijn. Dat u pas nadat u geconfronteerd met hetgeen u in Oostenrijk verklaarde (gedeeltelijk) toegaf er toen iets anders te hebben verklaard, is niet ernstig.

U verklaarde toen niet in staat te zijn geweest om over uw familie te vertellen daar dit nog te vers was en u psychologisch hiertoe niet in staat was (CGVS3, p. 3). U verklaarde ook dat uw advocaat u ingefluisterd had de focus te leggen op uw homoseksualiteit gezien dit meer kans op internationale bescherming zou opleveren (CGVS3, p. 5). Dit betreft vooreerst een loutere bewering die u geenszins weet te staven. Hoe dan ook kan dit geenszins verklaren waarom u over alle andere zaken (zie supra), zelfs aangaande details en randinformatie toe, in Oostenrijk een compleet ander verhaal vertelde én dan voor de Belgische asielinstanties met geen woord repte over uw beweerde homoseksualiteit. Uw argumentatie houdt dan ook volstrekt geen steek.

Waar u nog aanhaalde zowel tijdens uw reisweg, in Oostenrijk alsook hier moe (geweest) te zijn en last te hebben van vergeetachtigheid (CGVS3, p. 3) dient vooreerst benadrukt te worden dat, wat betreft uw vermoedheid, reeds werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat uw situatie dermate is/ was dat u niet in staat zou zijn deel te nemen aan uw procedure om internationale bescherming, dan wel niet de mogelijkheid zou hebben gehad uw relaas uit de doeken te doen (zie supra). Aangaande uw beweerde vergeetachtigheid dient voorts te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die op geen enkele manier wordt gestaafd. Ondanks dat u een omstandig medisch rapport voorlegde, blijkt hieruit nergens dat u last heeft van vergeetachtigheid. Bovendien haalde u deze vermeende vergeetachtigheid pas voor het eerst aan nadat u geconfronteerd werd met de vele ongerijmdheden tussen uw verschillende verklaringen. Dit betreft dan ook een loutere post-factumbewering die niet kan weerhouden worden. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat u doorheen uw verschillende persoonlijke onderhouds bij de Belgische asielinstanties wel telkens in staat bleek éénsluitende verklaringen af te leggen, en dit zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vervolgens bij het CGVS. Indien u daadwerkelijk zou kampen met vergeetachtigheid kan logischerwijs verondersteld worden dat u ook bij de Belgische asielinstanties niet in staat zou geweest zijn, dan wel moeilijkheden zou gekend hebben, uw relaas uit de doeken uit te doen.

Uit het geheel van bovenstaande moet dan ook worden besloten dat er geen enkele duidelijkheid is over wie u precies bent en waarom u Irak heeft verlaten. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen Irak verlaten te hebben omwille van uw ontvoering en de moord op uw familie, kan evenmin worden aangenomen dat u thans, omwille van deze gebeurtenis en uw etniciteit, ingeval van een terugkeer zal worden gedood door het Al Mahdi leger (CGVS1, p. 27).

Ook uw voorgelegde documenten kunnen geen ander licht op voorgaande werpen. Zoals reeds supra aangehaald legde u in kader van uw asielprocedure uitsluitend kopieën voor. Dit maakt dat de authenticiteit van deze stukken op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien werd reeds supra besproken dat u geen duidelijkheid schepte over de plaats waar uw originele stukken zich bevinden noch de reden waarom u deze tot op heden niet kan voorleggen en/of alsnog in uw bezit zou kunnen krijgen. Wat voorts de overlijdensaktes van uw ouders, broer en zus alsook het incidentenrapport van Irak betreft, dient eveneens te worden vastgesteld dat u hier louter kopieën voorlegt waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dient voorts ook te worden opgemerkt dat documenten sowieso slechts bewijswaarde kunnen worden toegekend voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals uit voorgaande duidelijk blijkt, is dit geenszins het geval. Kan aan dit alles volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan uw administratief dossier werd toegevoegd, ook duidelijk blijkt dat in Irak alle stukken makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. Derhalve hebben Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde. Uw uitwijzing uit Oostenrijk en screenshots van uw facebookprofiel voegen voorts niets wezenlijks toe aan uw relaas. Uw medisch rapport werd hierboven reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-

affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Basra, Zuid-Irak, vooralsnog niet worden betwist, dient in casu de veiligheidssituatie in Basra te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief, hoewel de provincie geen prioriteit vormt voor de groepering. Het overgrote deel van de aanvallen die ISIS uitvoerde in de provincie in 2019 en de eerste helft van 2020, vonden plaats in Jurf al-Sakhr. Deze stad, waarvan de soennitische bevolking tot op heden niet kan terugkeren nadat ze in 2014 verdreven werd bij de bevrijding van ISIS, is omgevormd tot een grote basis van de aan Iran gelieerde militie Kata'ib Hezbollah. Hierdoor vormt ze regelmatig een doelwit van ISIS. Bij dergelijke aanvallen worden overwegend strijders van de PMF

geviseerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode van begin 2019 tot midden 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala waarbij twaalf doden vielen. De beschikbare informatie maakt geen melding van dergelijke grotere aanslagen, toegeschreven aan of opgeëist door ISIS, in de eerste helft van 2020.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eerderrelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvindt in residentiële gebieden, vallen hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. In sommige provincies gebruiken sjiitische milities geweld in conflicten om economische of politieke invloed en macht. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgefallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig geweld op deze protesten. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigden bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Basra in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Basra een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Basra actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Basra. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de erkenning van zijn vluchtelingenstatus gelet op het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker wenst zich te verontschuldigen voor de verkeerde informatie die hij heeft verschaft in Oostenrijk. Verzoeker stelt dat hij net zijn ouders had verloren en een traumatische ervaring had beleefd. Het verlies van zijn gehele familie verklaart volgens verzoeker waarom hij, uit vrees om teruggestuurd te worden, het advies van zijn advocaat heeft gevolgd. Het mag niet worden onderschat wat angst, trauma en paniek naar boven brengt in een mens, aldus verzoeker, die aanvoert dat uit de nieuwe informatie die hij nu naar voren brengt blijkt dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor het statuut van erkend vluchteling dan wel voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Verzoeker wenst vooreerst duidelijkheid scheppen omtrent zijn medische achtergrond en de attesten, die aantonen dat zijn gezondheidstoestand ernstig is: *"Verzoekers nam bij zijn eerste interview in België Tramadol, Staurodorm en Demiste (slaappillen). Nu slikt hij anti-depressiva en Tramadol. Tramadol is een morfineachtige pijnstiller (opiaat) (stuk 1). Het heeft een sterke pijnstillende werking. Ook Staurodorm heeft als mogelijke neveneffect geheugenstoornissen vermoeidheid en slaperigheid overdag (stuk 2). Ook de medische verslagen van de psychiater worden opnieuw bijgebracht, (stuk 4 en 5). Verzoeker heeft reeds uiteengezet dat hij zijn broer en zus verloren heeft. Zijn halfbroers en -zussen heeft hij nooit gekend."*

Vervolgens voert verzoeker aan dat de door hem voorgelegde documenten niet zomaar van tafel kunnen worden geveegd, maar op zijn minst onderzocht moeten worden. Dit volgt onder meer uit het arrest Singh van het EHRM. Verzoeker verwijst in dit verband ook, onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ireland C-277/11), naar de samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze samenwerkingsplicht en verplichting tot grondig onderzoek vloeit ook voort uit artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM, aldus verzoeker, die benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat deze artikelen de Lidstaten ertoe verplichten een zo grondig mogelijk onderzoek te doen van de verschillende elementen die op een reëel risico op een

schending van artikel 3 EVRM kunnen wijzen (zie o.a. EHRM 21 januari 2011, M.S.S t. België en Griekenland. §§293 en 387). Verzoeker voegt hieraan toe: *“Verzoeker is altijd bereid om vragen te beantwoorden die tijdens de interviews werden gesteld. Uit geen enkel element blijkt uit de gedane verklaringen inconsistenties of onwaarheden zijn vastgesteld.*

Verwerende partij verwijt verzoeker onvoldoende te hebben samengewerkt.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker naar zijn beste vermogen heeft trachten aan te tonen dat hij afkomstig is uit Al Basra.

Het valt ook niet in te zien hoe verwerende partij zich kan kwijten van de verplichting voorzien in het gemeenschapsrecht om in relevante COI te voorzien. Zelfs al meent verwerende partij dat Uw Raad ook zonder zicht op de situatie voor homoseksuelen in Afghanistan een oordeel kan vormen, is zij daar wettelijk gewoon toe verplicht.” Verzoeker citeert in dit verband nog een passage uit het rapport *“Beyond Proof”* van UNHCR en wijst erop dat verwerende partij, onder andere op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn, de plicht heeft om ervoor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken. Hij meent dat de motieven van de bestreden beslissing de bal op cruciale punten mis slaan en *“de noodzakelijke onderbouw (missen) om zelfs maar in de onderzoeksfase van de verklaringen en aangebrachte elementen, enige validiteit na te streven”* en stelt dat *“Uit de bovenvermelde COI die werd toegevoegd blijkt dat verzoekers gedragingen in Afghanistan aanleiding kunnen geven om aan vervolgingsfeiten te worden onderworpen.”* (sic)

Tot slot wijst verzoeker op zijn vrees om *“bij terugkeer zonder begeleiding en familie alsnog vermoord te worden gelet op de ernstige situatie”*. Verzoeker herhaalt dat hij iedereen verloren heeft en stelt dat hij geen reden heeft of niemand meer heeft om naar terug te keren. Verzoeker wijst er ook op dat de situatie in Basra momenteel onstabiel is. Hij citeert in dit verband een passage uit de EASO Guidance Note over Irak van 2020, waaruit hij besluit dat hij ernstige risico's loopt indien hij zou terugkeren naar Basra. Het is immers een gekend fenomeen dat mensen zomaar worden ontvoerd. Verzoeker acht het dan ook kennelijk onredelijk om hem terug te sturen naar Basra, waar het onveilig is, in tegenstelling tot wat er in de weigeringsbeslissing wordt gemotiveerd.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij zet in dit verband het volgende uiteen:

“1. Het toekennen van de subsidiaire bescherming op grond van de veiligheidssituatie in AL BASRA

Het past hem het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen, om de reden dat enerzijds, verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds, om reden dat er een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van een burger (wat verzoeker is) als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; (...)

Gezien zij een intern vestigingsalternatief voorstelde, is het duidelijk dat de verwerende partij acht dat de regio van AL BASRA voldoende gevaarlijk is om de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2. Het intern vestigingsalternatief in AL BASRA

a) Principes

Men dient om deze redenen terug te komen op het mechanisme van het intern vestigingsalternatief of beschermingsalternatief.

Het intern beschermingsalternatief wordt niet behandeld in het Vluchtelingenverdrag. Het UNHCR, echter, heeft algemene richtlijnen gepubliceerd in 2003 die betrekking hebben tot het toepassen van het intern beschermingsalternatief.

Het principe werd eveneens ontwikkeld in een aantal nationale wetsstelsels, zoals dat van België.

Het concept wordt inderdaad hernomen in het artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet. (...)

Gebaseerd op de praktijk van de CGVS, Uw Raad en op de bovenvermelde wetsbepaling, stellen we vast dat er twee voorwaarden worden getoetst voordat het beschermingsalternatief kan worden toegepast, nl. de redelijkheid en de relevantie (toegankelijkheid).

a.1. De toegankelijkheid

Bij het nagaan of het beschermingsalternatief toegankelijk is, gelden twee criteria ;

- Is de plaats veilig te bereiken ?

- Zijn er juridische obstakels voor een hervestiging ? (...)

In bestreden beslissing overtuigt verwerende partij geenszins wanneer zij stelt dat Al Basra op een “relatief veilige manier” toegankelijk is.

De motivatie getuigt geenszins van een diepgaande analyse over op welke veilige en legale manier verzoeker zich zou kunnen begeven vanuit België naar Al BASRA.

a. 2. De redelijkheid

Het nagaan of het beschermingsalternatief redelijk is houdt in om bepaalde aspecten in de regio zelf te bestuderen : « m.b.t. de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief »

In deze context wordt er ook nagegaan of de verzoeker een sociaal netwerk heeft in de voorgestelde regio. (...)

• Over de socio-economische factoren

Ook hier blijft verwerende partij volledig in gebreke om enige motivatie en bronnen te gebruiken die haar standpunt zouden kunnen ondersteunen.

Het louter afleiden van de studies en scholingsgraad van verzoeker dat deze laatste automatisch en probleemloos tewerkgesteld zal worden en zich financieel zal kunnen onderhouden en durabel vestigen in AL Basra getuigt van een considerabel kortzichtige analyse. Daarnaast is het stellen dat verzoeker toch wel als een jonge gezonde man zich naar Europa heeft kunnen begeven en dit als argument gebruiken om de capaciteiten van zich in een andere stad te kunnen vestigen, bijzonder cynisch. Men herinnert tegenpartij eraan dat verzoeker zijn land vluchtte ten gevolge van een reële levensbedreigend risico, omdat hij geen andere keuze heeft, wat gevolg gaf aan een bijzonder traumatiserend migratieparcours.

Dit kan op geen enkele manier in vergelijking gebracht worden met het zich autonoom vestigen in Al Basra

Het staat vast dat indien verzoeker verplicht wordt zich te vestigen in Al Basra, hij ongetwijfeld een bijzonder moeilijke socio-economische situatie zal ervaren.

Zo zal hij bv weinig kans hebben op werkgelegenheid krijgen in de stad, wat zijn studieparcours ook moge zijn.

Men herneemt verscheidene passages hieromtrent van de nota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen die gepubliceerd werd in 2014 aangaande de problematische toegang tot de arbeidsmarkt. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat op socio-economisch vlak de situatie ondertussen zou zijn verbeterd"

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen: "Het CGVS heeft het relaas en het dossier van verzoeker duidelijk eenzijdig geanalyseerd : de tegenpartij heeft maar enkele elementen uit het verhoor genomen om haar beslissing te motiveren die allemaal tegen verzoeker spelen.

Het CGVS heeft de andere positieve elementen uit het verhoor helemaal niet opgenomen in haar beslissing (bijvoorbeeld het feit dat hij het exacte aantal dagen kent tussen het ontvangen van de verschillende dreigbrieven).

De beslissing neemt dus niet alle elementen uit het verhoor op en is heel partiaal.

Bovendien faalt verwerende partij in haar bewijslast en ging zij uiterst subjectief te werk in haar analyseplicht.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

In dergelijke omstandigheden moet verzoeker opnieuw verhoord worden door de tegenpartij.

Bij past het om de bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verklaring van psycholoog E. D. van 10 februari 2021, een schrijven van Fedasil gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 10 februari 2021, de bijsluiter van het geneesmiddel Tramadol en de bijsluiter van het geneesmiddel Staurodorm.

Ter terechtzitting legt verzoeker een attest neer van het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Alexius (Grimbergen) van 30 augustus 2021 waarin wordt gesteld dat verzoeker in de kliniek werd opgenomen. Het attest is niet ondertekend of gestempeld.

2.3. Voorafgaande opmerking

Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen

zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen Irak verlaten te hebben omwille van zijn ontvoering en de moord op zijn familie zodat evenmin kan worden aangenomen dat hij thans, omwille van deze gebeurtenis en zijn etniciteit, ingeval van een terugkeer zal worden gedood door het Al Mahdi leger daar (1) de verklaringen die hij aflegde voor de Belgische asielinstanties geenszins stroken met de verklaringen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming bij de Oostenrijkse asielinstanties aflegde, en dit aangaande verschillende essentiële elementen, hij vooreerst geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande zijn identiteit wist voor te leggen en zijn verklaringen ter staving voor zijn onvermogen hiertoe bovendien niet eensluidend bleken, zijn nalatigheid om enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande zijn identiteit én het feit dat hij zichzelf tegensprekt over de reden waarom hij hiertoe niet in staat is ten eerste doet vermoeden dat hij moedwillig zijn documenten achterhoudt om zo belangrijke informatie te verbergen, de vaststelling dat hij in Oostenrijk wél in staat was een kopie van de voedselrantsoenkaart van zijn familie voor te leggen terwijl hij dit document niet voorlegde bij de Belgische asielinstanties bijkomend doet vermoeden dat hij ook aangaande zijn familiesamenstelling bepaalde informatie wenst achter te houden, ook zijn verklaringen aangaande zijn etniciteit niet eenduidig blijken, hij tijdens zijn persoonlijke onderhoud in België bovendien zijn problemen hoofdzakelijk linkte aan zijn etnie en uitdrukkelijk stelde dat soennieten gevisieerd worden in het Zuiden van Irak, een element dat hij in Oostenrijk op geen enkel moment aanhaalde, hij ook aangaande zijn familie ongerijmde verklaringen heeft afgelegd, en dit zowel wat betreft de samenstelling alsook aangaande hun huidige situatie en verblijfplaats, ook zijn verklaringen afgelegd bij de Belgische asielinstanties aangaande de problemen die hij zou hebben gekend en de redenen voor zijn vlucht uit Irak geenszins blijken te stroken met hetgeen hij verklaarde voor de Oostenrijkse asielinstanties, waar hij een compleet ander verhaal liet optekenen, hij bovendien ook omtrent het verloop van zijn procedure internationale bescherming in Oostenrijk de Belgische asielinstanties iets op de mouw poogde te spelden, hij pas nadat hij in het kader van zijn derde persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met de veelheid aan flagrante tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen afgelegd in Oostenrijk en België plots stelde, in tegenstelling tot zijn eerdere herhaaldelijke bewering dat hij in Oostenrijk hetzelfde vertelde als voor de Belgische asielinstanties, dat een deel van hetgeen hij in Oostenrijk verklaarde correct was, met name het feit dat hij homoseksueel zou zijn, wat niet ernstig is, zijn uitleg dat hij in Oostenrijk niet in staat was om over zijn familie te vertellen daar dit nog te vers was en hij psychologisch hiertoe niet in staat was, en dat zijn advocaat hem ingefluisterd had de focus te leggen op zijn homoseksualiteit gezien dit meer kans op internationale bescherming zou opleveren vooreerst een loutere bewering betreft die hij geenszins weet te staven en hoe dan ook geenszins kan verklaren waarom hij over alle andere zaken, zelfs aangaande details en randinformatie toe, in Oostenrijk een compleet ander verhaal vertelde én dan voor de Belgische asielinstanties met geen woord repte over zijn beweerdde homoseksualiteit, hij wat betreft de door hem aangehaalde vermoeidheid, zowel tijdens zijn reisweg, in Oostenrijk alsook hier, niet heeft aangetoond dat zijn situatie dermate is/was dat hij niet in staat zou zijn deel te nemen aan zijn procedure om internationale bescherming, dan wel niet de mogelijkheid zou hebben gehad zijn relaas uit de doeken te doen, zijn beweerdde vergeetachtigheid voorts een blote bewering van zijn kant betreft die op geen enkele manier wordt gestaafd, hij bovendien deze vermeende vergeetachtigheid pas voor het eerst aanhaalde nadat hij geconfronteerd werd met de vele ongerijmdheden tussen zijn verschillende verklaringen en dit dan ook een loutere post-factumbewering betreft die niet kan weerhouden worden en, indien hij daadwerkelijk zou kampen met vergeetachtigheid logischerwijs kan verondersteld worden dat hij ook bij de Belgische asielinstanties niet in staat zou geweest zijn, dan wel moeilijkheden zou gekend hebben, om zijn relaas uit de doeken uit te doen, *quod non*, (2) de door hem voorgelegde documenten geen ander licht werpen op het voorgaande zoals wordt toegelicht en (3) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in Zuid-Irak thans geen

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Basra, het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en uit de beschikbare informatie bovendien blijkt dat personen die naar Irak wensen terug te keren via de internationale luchthavens van Basra en Najaf naar hun bestemming in Zuid-Irak kunnen reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 maart 2021 (CG nr. 1918978), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden

in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn bewering Irak verlaten te hebben omwille van zijn ontvoering en de moord op zijn familie, zodat evenmin kan worden aangenomen dat hij thans, omwille van deze gebeurtenissen en zijn (voorgehouden) soennitische geloofsstrekking, ingeval van een terugkeer zal worden gedood door het Al Mahdi leger.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen onvoldoende overtuigend, coherent en aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Hij komt immers in wezen niet verder dan het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het louter volharden in het asielaanvraag zoals hij dit ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft uiteengezet en het herhalen van zijn eerdere uitleg dat hij ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk net zijn gehele familie had verloren en een traumatische ervaring had beleefd en dat hij, uit vrees om teruggestuurd te worden, het advies van zijn advocaat heeft gevolgd, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar in dit verband terecht het volgende wordt overwogen: *“Nadat u in het kader van uw derde persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met de veelheid aan flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd in Oostenrijk en België (zie supra), gooide u het dan plots over een andere boeg. In tegenstelling tot uw eerdere herhaaldelijke bewering dat u in Oostenrijk hetzelfde vertelde als voor de Belgische asielinstanties, klonk het plots dat een deel van hetgeen u in Oostenrijk verklaarde correct was, met name het feit dat u homoseksueel zou zijn. Dat u pas nadat u geconfronteerd met hetgeen u in Oostenrijk verklaarde (gedeeltelijk) toegaf er toen iets anders te hebben verklaard, is niet ernstig.*

U verklaarde toen niet in staat te zijn geweest om over uw familie te vertellen daar dit nog te vers was en u psychologisch hiertoe niet in staat was (CGVS3, p. 3). U verklaarde ook dat uw advocaat u ingefluisterd had de focus te leggen op uw homoseksualiteit gezien dit meer kans op internationale bescherming zou opleveren (CGVS3, p. 5). Dit betreft vooreerst een loutere bewering die u geenszins weet te staven. Hoe dan ook kan dit geenszins verklaren waarom u over alle andere zaken (zie supra), zelfs aangaande details en randinformatie toe, in Oostenrijk een compleet ander verhaal vertelde én dan

voor de Belgische asielinstanties met geen woord repte over uw beweerde homoseksualiteit. Uw argumentatie houdt dan ook volstrekt geen steek.

Waar u nog aanhaalde zowel tijdens uw reisweg, in Oostenrijk alsook hier moe (geweest) te zijn en last te hebben van vergeetachtigheid (CGVS3, p. 3) dient vooreerst benadrukt te worden dat, wat betreft uw vermoedheid, reeds werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat uw situatie dermate is/ was dat u niet in staat zou zijn deel te nemen aan uw procedure om internationale bescherming, dan wel niet de mogelijkheid zou hebben gehad uw relaas uit de doeken te doen (zie supra). Aangaande uw beweerde vergeetachtigheid dient voorts te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die op geen enkele manier wordt gestaafd. Ondanks dat u een omstandig medisch rapport voorlegde, blijkt hieruit nergens dat u last heeft van vergeetachtigheid. Bovendien haalde u deze vermeende vergeetachtigheid pas voor het eerst aan nadat u geconfronteerd werd met de vele ongerijmdheden tussen uw verschillende verklaringen. Dit betreft dan ook een loutere post-factumbewering die niet kan weerhouden worden. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat u doorheen uw verschillende persoonlijke onderhouds bij de Belgische asielinstanties wel telkens in staat bleek éénsluitende verklaringen af te leggen, en dit zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vervolgens bij het CGVS. Indien u daadwerkelijk zou kampen met vergeetachtigheid kan logischerwijs verondersteld worden dat u ook bij de Belgische asielinstanties niet in staat zou geweest zijn, dan wel moeilijkheden zou gekend hebben, uw relaas uit de doeken uit te doen."

De Raad benadrukt nogmaals dat het geen betoog hoeft dat de vaststelling dat verzoeker ten aanzien van de Belgische en Oostenrijkse asielinstanties totaal verschillende verhalen heeft verteld over de redenen voor zijn vertrek uit Irak en de vrees die hij stelt te koesteren in geval van terugkeer, zijn algehele geloofwaardigheid volledig onderuit haalt. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag tot internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en dat hij afdoende nauwkeurige, volledige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Op een verzoeker om internationale bescherming rust te plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoeker enerzijds in Oostenrijk niets heeft verteld over zijn ontvoering en de moord op zijn familie, doch er integendeel verklaarde dat zijn vader, moeder, broers en zussen springlevend en woonachtig zijn in Irak, en hij anderzijds ten overstaan van de Belgische asielinstanties met geen woord repte over zijn beweerde homoseksualiteit en het feit dat hij een relatie had met een man, kan op geen enkele wijze worden verschoond en laat niet toe verder nog enig geloof te hechten aan de door hem voorgehouden vrees in geval van terugkeer naar Irak. Indien verzoeker daadwerkelijk vreest in geval van terugkeer te worden gedood door het Al Mahdi leger, zoals hij thans beweert, had hij er overigens alle belang bij om ook ten overstaan van de Oostenrijkse asielinstanties een afdoende duidelijk, correct en volledig zicht te bieden op alle asielmotieven die hadden kunnen leiden tot het toekennen van internationale bescherming. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, hetgeen zoals hoger reeds gesteld op geen enkele manier kan worden verschoond, strookt niet met de houding van een persoon die beweert niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en toont aan dat verzoeker internationale bescherming omwille van zijn geloofsstrekking en de beweerde moord op zijn familie niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoekers houding vormt aldus een sterke contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en ondermijnt naar het oordeel van de Raad volledig de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen en vrees in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad kan zich immers niet van de indruk ontdoen dat verzoeker, nadat hij in Oostenrijk een weigeringsbeslissing heeft gekregen en het door hem ingediende beroep – in welke procedure hij overigens eveneens heeft nagelaten om zijn 'werkelijke' vluchtmotief kenbaar te maken – werd geweigerd, het over een ander boeg probeert te gooien en op basis van een verzonnen asielrelaas probeert om internationale bescherming en hiermee samenhangend een legaal verblijfsstatuut in België te bekomen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar verzoekers medische toestand kan deze appreciatie niet ombuigen. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoeker meent te kunnen verklaren dat hij in Oostenrijk een geheel verschillend verhaal heeft verteld, niet alleen aangaande de redenen voor zijn vlucht uit Irak, doch eveneens over de reden waarom hij niet in staat zou zijn om zijn

originele identiteitsdocumenten neer te leggen, over eenvoudige informatie zoals zijn geloofsstrekking, aangaande zijn familie, en dit zowel wat betreft de samenstelling ervan alsook aangaande hun huidige situatie en verblijfplaats, en omtrent de wijze waarop hij Irak zou hebben verlaten, door erop te wijzen dat hij bij zijn eerste interview in België sterke pijnstillers en slaapmedicatie innam, die geheugenstoornissen, vermoeidheid en slaperigheid overdag als neveneffect kunnen hebben. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, hebben verzoekers psychologische problemen en het feit dat hij onder zware medicatie stond/staat, zoals ook moet blijken uit de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift, hem bovendien niet gehinderd om ten overstaan van de Belgische asielinstanties verklaringen af te leggen en op een coherente wijze zijn relaas uit de doeken te doen. Aangezien deze verklaringen echter aangaande verschillende essentiële elementen geenszins stroken met de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk aflegde, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan hieraan niet het minste geloof worden gehecht, temeer verzoeker geen enkel bewijskrachtig document voorlegt ter staving van de door hem in het kader van zijn huidig verzoek uiteengezette asielmotieven.

De Raad merkt overigens op dat na 10 februari 2021 *(een schrijven van 2 personen van het opvangcentrum van 10 februari 2021 die er op wijzen dat bij "gebrek aan een psychologisch attest tot op heden" zij toelichten dat het voor verzoeker heel erg moeilijk is om in een collectieve opvangstructuur te verblijven omwille van de trauma's die hij heeft meegemaakt en een attest toegevoegd gedagtekend 10 februari 2021 van een psycholoog die wijst op een uitgebreid attest in de toekomst na de nodige onderzoeken.)* geen enkel medisch attest meer werd ingediend waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker onder behandeling is voor psychische problemen. Het ter terechtzitting ingediende attest van het Sint-Alexius ziekenhuis, in de mate daar enige bewijskracht kan aan gegeven worden gelet op de vaststelling dat dit attest niet ondertekend is, stelt enkel dat verzoeker is opgenomen in de instelling sinds 30 augustus 2021, niet meer en niets minder.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste asielrelaas aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.2. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *"Uit uw verklaringen en stukken toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat u kampt met psychologische problemen (zie CGVS1, p. 4 & CGVS2, p. 1 + psychologische attesten in groene map). U blijkt te kampen met angststoornissen, vermoeidheid, depressie en geïsoleerde gedrag en te lijden aan slapeloosheid. U gaat hiervoor in België frequent naar de psycholoog en krijgt antidepressiva en slaappillen voorgeschreven. Dat u in een dermate moeilijke mentale toestand zou verkeren, waardoor het standaardprocedureverloop in het gedrang komt, werd niet aangetoond. U bleek wel degelijk in staat deel te nemen aan de persoonlijke onderhouds die plaatsvonden op het Commissariaat-generaal (CGVS) en hierbij op coherente wijze uw relaas uit de doeken te doen. U haalde evenwel doorheen het gehoor aan het bij momenten moeilijk te hebben en emotioneel te zijn (CGVS1, p. 8, p. 19, p. 27, CGVS2, p. 8). De protection officer toonde begrip voor uw emotionele toestand en informeerde voorts naar uw welzijn (CGVS1, p. 17, CGVS2, p. 1). U werd ook gewezen op de mogelijkheid dat u, indien u hieraan nood had, zelf om een pauze kon vragen (CGVS1, p. 2-3). Tijdens het tweede gehoor gaf u aan problemen te hebben met de tolk. Los van het feit dat deze tolk het Arabisch machtig was – de taal die u als taal voor uw procedure had gekozen - sprak werd er toch besloten het gehoor stil te leggen. Het gehoor werd op een ander moment verdergezet, in het bijzijn van een andere tolk (CGVS2, p. 11 en CGVS3). Op het einde van het eerste en derde persoonlijk onderhoud werd u expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én werd u gevraagd of u de tolk en de vragen goed begrepen had. U antwoordde telkens affirmatief (CGVS1, p. 28 & CGVS2, p. 20 & CGVS3, p. 7). Mede door bovenvermelde maatregelen werd u de mogelijkheid geboden uw relaas op een omstandige wijze uit de doeken te doen."* en *"Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit wist voor te leggen. Bovendien bleken uw verklaringen ter staving voor uw onvermogen hiertoe niet éénsluitend. U stelde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u uw originele documenten, i.c. uw Iraakse identiteitskaart en uw Iraaks nationaliteitsbewijs, meenam uit Irak maar dat deze verloren zijn gegaan in Turkije. Zo diende u alles in de zee te gooien op weg naar Griekenland (CGVS1, p. 12). Dit strookt evenwel niet met de informatie in uw Oostenrijks asielsdossier. Daar verklaarde u al bovengenoemde identiteitsdocumenten achtergelaten te hebben bij u thuis in Irak. U verklaarde er toen wel met uw Iraaks paspoort gereisd te hebben, maar dit document zou u verloren*

zijn in Turkije (Zie Oostenrijk, p. 5). Dat u wel kopieën voorlegde van uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart, en dit zowel Oostenrijk alsook België, volstaat niet. Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat aan kopieën, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. De authenticiteit van deze stukken kan op geen enkele manier worden nagegaan. Bovendien kan het feit dat u deze kopieën voorlegde geenszins uw ongerijmde verklaringen aangaande uw onvermogen de originelen voor te leggen, vergoelijken. Het aantonen van de identiteit is nochtans van essentieel belang binnen de procedure 'internationale bescherming'. Uw nalatigheid enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande uw identiteit én het feit dat u zichzelf tegenspreekt over de reden waarom u hiertoe niet in staat bent, doet dan ook ten zeerste vermoeden dat u moedwillig uw documenten achterhoudt om zo belangrijke informatie te verbergen.", alsook "Aangaande uw beweerde vergeetachtigheid dient voorts te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die op geen enkele manier wordt gestaafd. Ondanks dat u een omstandig medisch rapport voorlegde, blijkt hieruit nergens dat u last heeft van vergeetachtigheid." en "Ook uw voorgelegde documenten kunnen geen ander licht op voorgaande werpen. Zoals reeds supra aangehaald legde u in kader van uw asielpcedure uitsluitend kopieën voor. Dit maakt dat de authenticiteit van deze stukken op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien werd reeds supra besproken dat u geen duidelijkheid schepte over de plaats waar uw originele stukken zich bevinden noch de reden waarom u deze tot op heden niet kan voorleggen en/of alsnog in uw bezit zou kunnen krijgen. Wat voorts de overlijdensaktes van uw ouders, broer en zus alsook het incidentenrapport van Irak betreft, dient eveneens te worden vastgesteld dat u hier louter kopieën voorlegt waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dient voorts ook te worden opgemerkt dat documenten sowieso slechts bewijswaarde kunnen worden toegekend voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals uit voorgaande duidelijk blijkt, is dit geenszins het geval. Kan aan dit alles volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan uw administratief dossier werd toegevoegd, ook duidelijk blijkt dat in Irak alle stukken makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. Derhalve hebben Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde. Uw uitwijzing uit Oostenrijk en screenshots van uw facebookprofiel voegen voorts niets wezenlijks toe aan uw relaas. Uw medisch rapport werd hierboven reeds besproken."

De Raad benadrukt in dit verband nog dat (kopieën van) documenten niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan dergelijke kopieën wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Aangezien kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit en mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, oordeelt de Raad dat de door verzoeker neergelegde documenten, in het bijzonder de kopieën van de overlijdensaktes van zijn ouders, broer en zus en van een incidentenrapport uit Irak, op zich niet kunnen volstaan om de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt te dezen dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval blijkt zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.6.3. Waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) nog aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, herhaalt de Raad nogmaals dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het Commissariaat-generaal nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen. Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het echter voor zich dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter

staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen. Het is hierbij niet de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er in dezen duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De Raad wijst er voorts nog op dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/7 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing echter op goede gronden oordelen dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door manifeste, niet verschoonbare tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen voor de Oostenrijkse asielautoriteiten en zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal, dat immers is gebleken dat hij ten aanzien van de Belgische en Oostenrijkse asielinstanties twee totaal verschillende verhalen heeft verteld over de redenen voor zijn vertrek uit Irak, dat zelfs zijn verklaringen aangaande zijn etniciteit niet eenduidig zijn, dat hij ook aangaande zijn familie ongerijmde verklaringen heeft afgelegd, en dit zowel wat betreft de samenstelling alsook aangaande hun huidige situatie en verblijfplaats, dat bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering Irak te zijn ontvlucht naar aanleiding van zijn ontvoering en de moord op zijn familie en dienvolgens evenmin kan worden aangenomen dat hij thans, omwille van deze gebeurtenissen en zijn etniciteit, in geval van terugkeer naar Irak zal worden gedood door het Al Mahdi leger.

Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn verzoek om internationale bescherming niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

2.6.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.7.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie vervat in het administratief dossier dat er voor burgers in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit deze informatie blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. Er wordt aangestipt dat ISIS in Zuid-Irak hoofdzakelijk actief is in de provincie Babil en dat het geweld in Zuid-Irak eerder tribaal en/of crimineel van aard is.

Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. In sommige provincies gebruiken sjiitische milities geweld in conflicten om economische of politieke invloed en macht. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat er sinds 2015 regelmatig manifestaties plaatsvinden in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Net zoals in Bagdad vinden er voorts vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats waarop de verschillende Zuid-Iraakse veiligheidsactoren met buitensporig geweld reageren en waarbij ernstige mensenrechtenschendingen worden begaan. De aan Iran gelinkte sjiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. Het aan de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Samen met de commissaris-generaal concludeert de Raad dat er in Zuid-Irak in het algemeen en in de provincie Basra in het bijzonder voor burgers thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist voorgaande analyse en betoogt dat de situatie in Basra momenteel onstabiel en onveilig is, doch brengt in voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De in het verzoekschrift aangehaalde passages uit de EASO Guidance Note over Irak van 2020 handelen immers, in zoverre deze al betrekking hebben op de situatie in Zuid-Irak, in hoofdzaak over het tribaal en crimineel geweld in Zuid-Irak en over de gewelddadige onderdrukking van de anti-regeringsprotesten en de mensenrechtenschendingen die hiermee gepaard gaan, waarbij de Raad nogmaals herhaalt dat dit type geweld niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de bestreden beslissing daarnaast nog op: *“Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility** van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”* Ook deze informatie wordt door verzoeker niet met andersluidende informatie ontkracht.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het de Raad volstrekt onduidelijk is waar verzoeker in de bestreden beslissing meent te kunnen lezen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat er in hoofde van verzoeker een intern vestigingsalternatief voorhanden is, alsook op basis van welke motieven verzoeker meent te kunnen concluderen dat het duidelijk is dat *“de verwerende partij acht dat de regio van AL BASRA voldoende gevaarlijk is om de subsidiaire bescherming toe te kennen.”* De bestreden beslissing bevat immers geen enkele motivering in die zin. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij afkomstig uit Basra, Zuid-Irak, hetgeen hij overigens ook doorheen zijn verzoekschrift meermaals benadrukt, waar hij blijkens zijn verklaringen ten overstaan van de Oostenrijkse asielinstanties beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook correct verzoekers eventuele nood aan subsidiaire bescherming beoordeeld ten aanzien van zijn regio van herkomst Basra en komt terecht tot het besluit dat er in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico

op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift waar verzoeker ingaat op het principe van het intern vestigingsalternatief, toelicht aan welke voorwaarden moet worden voldaan opdat toepassing kan worden gemaakt van het intern vestigingsalternatief, met name de toegankelijkheid en de redelijkheid, verwijst naar het standpunt van UNHCR en naar rechtspraak van deze Raad in dit verband en betoogt dat *“Het louter afleiden van de studies en scholingsgraad van verzoeker dat deze laatste automatisch en probleemloos tewerkgesteld zal worden en zich financieel zal kunnen onderhouden en durabel vestigen in AL Basra getuigt van een considerabel kortzichtige analyse”*, dat *“het stellen dat verzoeker toch wel als een jonge gezonde man zich naar Europa heeft kunnen begeven en dit als argument gebruiken om de capaciteiten van zich in een andere stad te kunnen vestigen”* bijzonder cynisch is, dat dit op geen enkele manier in vergelijking kan gebracht worden *“met het zich autonoom vestigen in Al Basra”* en dat *“hij ongetwijfeld een bijzonder moeilijke socio-economische situatie zal ervaren”* indien hij zal verplicht worden om zich te vestigen in Basra, mist derhalve iedere grondslag en is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS